

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות לב עמ' 89)

וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת (ג, ב) **רַק פְּסֻלַּת שְׂבָסוֹף לְבוּשָׁיו עֲדִין לֹא נִתְבָּרָר, לְכֵן נוֹלְדוּ בְּבָשָׂרוֹ . . . בְּחִיצוֹנוּיֹת** (לקוטי תורה) לפי זה יש לפרש, מדוע כהן שחשף מאורו אינו רואה את הנגעים. דהנה, אצל אדם כזה אור הראיה הוא בתקף גדול, ואינו יכול להתצמצם בראיה גשמית (שלא כן נקרא הסומא 'סגי נהור'); וענינו ברוחניות הוא, שרואה רק את הפנימיות של האדם, שפלה טוב. ולכן אין הוא רואה את הנגע - פסלת חיצונית.

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות לו עמ' 34)

וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת (ג, ב) **נְגָעִים . . . הֵם אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים . . . דִּינָא קַשְׂיָא דְקַדְשָׁה** (לקוטי תורה) גבורה בשרשה אינה צמצום, מניעת השפע, אלא תגברת השפע, שלמעלה מפלי המוקבל, ולכן משתלשל ממנה צמצום ודין כפשוטו. ואף כאן: נגע בשרשו הוא תגברת של קדשה, "אורות עליונים", אלא ששפתלשל מהם דינים קשים, ומהם משתלשל מראה נגע טמא. והדבר בא לידי בטוי גם בנגע כפשוטו – במראה טהור מלכתחלה: אמירת הכהן 'טהור' אינה טהרה מן הטמאה, אלא המתקת הגבורה והפיקתה לחסד.

~ נקודות משיחות קודש ~ (ספר השיחות תנש"א ב עמ' 493)

וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת (ג, ב) **נְגָעִים . . . הֵם אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים . . . דִּינָא קַשְׂיָא דְקַדְשָׁה** (לקוטי תורה) "אורות עליונים" היינו אורות דתהו, אורות שאינם יכולים להתלבש בכלים. ובעבודת האדם היינו 'רצוא בלי שוב', התשוקה לצאת מפלי הגוף ולפלל באור ה', 'פלות הנפש'. ומזה יכול להיות יניקת החיצונים, "כמו שאחר ההתלהבות בתפלה, אם אינו עוסק בתורה, יוכל להתהוות . . . בחינת דינים, קפיצת נכעס". ויש להעיר מ'תורת לוי' יצחק: המצור"ע - בגימטריא תה"ו.

~ נקודות משיחות קודש ~ (ספר השיחות תנש"א ב עמ' 495)

וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת (ג, ב) **נְגָעִים . . . הֵם אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים . . . דִּינָא קַשְׂיָא דְקַדְשָׁה** (לקוטי תורה) לפי זה יש לבאר מה שכתוב במצורע "בדד ישב" למעליהתא, והינו, שמדבר בדרך נעלית ביותר, שמבדלת לגמרי משאר הדרגות. ולהעיר, שגם משיח, שנקרא 'מצורע', מבדל לגמרי מפל העם, ככתוב בו "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד" (למעלה מהאבות ולמעלה ממשה רבנו).

~ נקודות משיחות קודש ~ על-פי לקוטי שיחות חלק כז, עמוד 88 – מתוך 'לקראת שבת'

טומאת הנגעים – על-ידי איש החסד

אָדָם כִּי־יְהִי בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ שָׂאת . . . וְהוּבָא אֶל־אֶהָרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל־אֶחָד מִבְּנֵי הַכֹּהֲנִים: (ג, ב).

אף-על-פי שהכל כשרין לראות נגעים – הטומאה והטהרה תלויה בהן. כיצד, כהן שאינו יודע לראות, החכם רואהו, ואומר לו, אמור טמא, והכהן אמר טמא (רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק ט הלכה ב) דין זה הוא דבר פלא: דאף-על-פי שהכהן הוא קטן או שוטה, ואינו יודע את הדין וההלכה (ולכן סומך על דברי החכם), אומרת התורה ודוקא הוא יהיה מי שיפסוק הדין ויאמר לפועל 'טמא'. ויש לומר בדרך הדרוש ועבודת האדם, דבטמאת צרעת יש חומרא שאינה בשאר טומאות: "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו", שהמצורע נשלח מחוץ לג' מחנות, וגם שם הוא צריך לשבת לבד "בדד", אפילו לא עם טמאים אחרים. וכמו כן ברוחניות, הצרעת היא טומאה חמורה פל-פך, עד שלמי שנטמא על-ידיה אין לו פל שיכות למחנה הקדושה "מחוץ למחנה מושבו". ועל-זה מלמדת התורה שדבר חמור פל-פך, אי-אפשר להעשות אלא על-ידי כהן, שענינו "לברך את עמו ישראל באהבה". רק אוהב ישראל באמת יכול לפסוק כזה דין חמור על יהודי. כי רק עליו אפשר לסמוך שלא יגח ולא ישקוט, ויחפש את פל הטעמים על-פי תורה להתיר, ורק כשלא ימצא, יטמא את הנגע. והנמשל בתי הימים מובן. **אבן עזרא**

(ג) **וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנְּגַע בְּעוֹר־הַבָּשָׂר וְשַׁעַר בְּנִגַע הַפֶּה**
לָכֵן וּמְרָאָה הַנְּגַע עִמּוֹק מְעוֹר בְּשָׂרוֹ נִגַע צָרַעַת הוּא
וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן וְטִמָּא אֹתוֹ:

ג' יחזי כהנא ית מכתשא במשך בסרא ושער במכתשא אתהפיה למיתור ומחזי מכתשא עמיק במשך בסרה מכתש סגירותא הוא ויחזנה כהנא ויסאב יתה: